

Då proferssorskan [sic] ...
fru Helena Maria Hernqvist
född Skarin, efter e...

Juslenius, Samuel

1700-1829 81 Cbza 1782 Hernqvist

National Library
of Sweden

Då

Profersforskan
 Högadla Fru
HELENA MARIA
HERNQVIST

född **SKARIN**,
 Efter en svår barnsörd, afled
 på Sitt 25 ålders år, d. 30
 April; och begrofs i Lidköping,
 uti Skarinnska Grafven, d.

7 Maji 1782.

yttrades följande

rörd Wän.

SKARIN

Ett ewigt lif det är och blir,
 Där Gud aftorkar Helgons sårar:
 Dy här man qwalets spenar vör,
 Och sorgen måst de fromma sårar.
 Blott dären har i gruset frögd;
 En uplyst själ blir här ej nögd.

En aning drår war anda spy,
 Till Den, som all war brist kan fylka,
 Din sörre lufs wi äga hopp,
 Då lustar mer os ej förbrulla,
 Wårt lif här bräckligt är och kort,
 Det går i pufst och mörker bort.

Ett barn, Föräldrars hopp och ro,
 Sin moders lif i födslen hotar;
 Det fostras dmt med sömvalds tro,
 Och tacksia öfkiuld ledsnan motar.
 Men Ach! det döer! och modrens löd,
 Blir ångslig, smärzas, bittra rön.

En öst, så blir en äkta Wän,
 Från huffta Malan häftigt skiter,
 Då nisse bistånd tar swas du,
 Då lifwets lisa warit-liten:
 Just när De bdrjat blifwa Ett,
 Har döden Dem sitt qwal beredt.

† †
Snart tvinnar bort, af kärars blod,
En värnlös Mor, med älfka Panter;
Snart Faders hjertat, spändt af blod,
Uppstår nåd bland Ansörwandter;
Då spåda fostret utan Mor,
Öfr gymsta smärtan dubbelt stor.

† †
Du älfka fången, tom och kall,
Ej muntra kan med sömn och hvila;
Hon säret blott förbjupa skall:
Till enstigt lugn orcaner ihla.
Ja, trösklöst mödker, rädlös gråt
I döda huset mötas ät.

† †
All sällhets beunn! All kärleks haf!
Min Gud! är detta hela lifvet?
När du begär till lyckan gaf,
Har Du då plågo andar gifvet?
Och skulle just Din Åsbild så
Den lott, att miss, i jämmer, gå.

† †
Ach! nej; ty fast vår oskuld svikt,
Har Du Ditt tempel åter skivat,
Vårt lif till död ha vi förbytt,
Men Du of bättre lif fördrat.
Hos Dig vi glädjen återfå,
Om väl vi prästven genomgå.

† †
Vår egen vilja brytas här,
Om Du vår Gud skall ensam blifva,
När agan barnet lydigt gör,
†

Du heders Fru, som mist Din tro, i den
Ditt fromma barn, som ägt Ditt hjerta!
Jag blöder wid Din klaga, röst;
En ånka får fördubblad smärta!
Din Dotter Du, just lycklig fann,
I famnen hos en mördad Mann.

†

En Dotter, Son Dig Nåden gaf,
Båd menlös, takt och rätt och frodig;
Din huldhet närdes wist skraf,
Och lyckan twiflets wara modig:
Men ack! Hans lif blef alt för dyrt,
Männ HERREN detta så har styrt?

†

So tänck, Din Dotter war Guds barn;
Hon hade skilt sitt lopp på jorden;
Och, lös från yra slärdens garn,
War nu till Himlen mogen worden.
Hon trefse ej bland ett fåfänge folk;
Des saktmod war Des hjertas toll.

†

†

Ach! Löp då på Guds Faders räs,
Lyft tankan opp till Dotrens glädje!
Gud mer än wi är god och wis,
Blott Honom wi Hans lust tillstådje.
I plågor, sorg och död går opp
Ett segerlif, ett luttradt hopp.

†

†

Men ack! mitt slägte sansa Dig!
Märk när de fromme från Dig ryckas;
Då plågar ondskan rusta sig,
Då bdrjar rätt och dygd att trefkas;

27

Då är et godt att lesna här,
Om Gud ej jämt blir vårt begär.

†

Nå Du, som fått till hvila gå,
Förr straff och ölsödomar härja,
Du bdr war saknads tårar så,
Fast mot förtäflan wi os värja.
Din tosta ofkuld är den bild
Som gjordt Dig måst från andra skild.

†

Ditt minne må uppå Din grift
Af sanning sielf i stenen ristat,
Med denna läro, rika skrift:
Seu LENA MAJA HERNQUIST wistao
Ej här, men i sitt Himla Arf;
Hon blott har lämna här sin lars.

Handwritten text at the top of the page, partially obscured by a horizontal line.

Handwritten text: "Lill dem wärdige"

Herr Profesfor
HERNQVIST

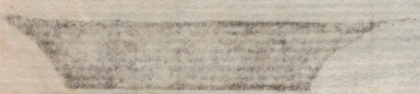
Handwritten text: "mid"
Des Kära Frus död

d. 30 Apr. 1782.

Handwritten text at the bottom of the page, partially obscured by a horizontal line.

1 2

Srät, grät min Wän! Du orsak har af
gråta:

Jag gråter med af ömt och trogit bröst.

Dock hålt min Wän! Wän tårar något båta?

Wän Christnom hörs i tårar söla tröst?

Det är en Allmagts Hand som våra öden wälfwer.

Den Wän är icke ödd. Det nej, Hon säfwer blott

Hon åter walnar glad när wærdens grundwal
skälfwer:

Wifunskom icke då wår Wän sin Sällhets lott.

S. J.
